

41

คนที่ฉันเดินด้วยและโยกหัวเข่าไปมาราวกับคนบ้าอยู่เกือบสิบนาที่คนนั้นกลับเป็นของเฮียวอื่น ของเฮียว ใอัน...ของเฮียวอื่น!!! TOTT มายก้ออด...!

"แวก!"

ฉันผะไปด้านหลังพร้อมกับส่งเสียงร้องตกใจ แต่เจ้าแสงไฟบ้ายังคงส่องตามฉันมาติดๆ --;;

"ชะ...ชีวอน! กะ...กลับบ้านกันเถอะ!"

ฉันที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวรีบเดินออกจากพลอร์เดินรำพลางตามหาชีวอนด้วยจิตใจที่ร้อนรุ่ม แต่ว่าชีวอนหายไปไหนกันเนี่ย ให้ตายเถอะดูท่าคงจะแอบหนีบหนุ่มๆ ที่ไหนหนีไปด้วยกันเป็นแน่ TT--

"เฮ้ นี่เธอไม่ไปโรงเรียนรีง"

ชี...! --; ของเฮียวอื่นเดินเข้ามาใกล้ฉันพร้อมกับพูดหยอกเย้า โชคดีจัง ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้โกรธอะไรนัก TTATT;

"อะ...อีม (ผงกหัวหงิกๆ)"

"เฮ้! ผู้หญิงอาไรไม่ยอมไปโรงเรียน กลับมาซุกหัวแดนซ์ที่ไนท์แบบนี้ะซี --"

ตอนที่ ๒

'นายเองก็ไม่ได้ไปโรงเรียนเหมือนกันนี่นา! คนเสงซวย!' ก็อยาก
จะตะโกนออกไปแบบนั้นเหมือนกันอยู่หรอกนะ แต่ว่า -- พออยู่ต่อหน้า
หมอนี่ที่ไร ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกตัวเองตัวหดเล็กลงทุกทีเลยสิน่า นะ...
น่าอายชะมัด...ฉันจับไหล่ของซองเฮียวอินพร้อมกับเดินโยกไปโยกมา
เหมือนยัยบ้า...ซองเฮียวอินก็เดินหันหน้าเข้าหาฉัน ฉันเดินอยู่ต่อหน้า
ซองเฮียวอินแล้ว นายจะเอาอย่างไรกับฉันอีกเล่า! TOT

"ไม่นึกเลยนะเนี่ยว่าเธอจะมีอีกด้านที่ซ่อนอยู่ เข็ซึ่ผิดคาดแฮะ ...--"

"เฮียวอิน...ลืมเรื่องเมื่อกี้เถอะนะ...นะ...น่าอายมาก!"

ฉันอายุจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนจึงได้แต่วิ่งหนีตึกๆ ออกจาก
สถานที่แห่งนี้ วิ่งๆๆๆ แต่พอฉันก้าวออกไปได้แค่ก้าวๆ ของเฮียวอินก็
เดินตามโดยใช้เพียงแค่ช่วงขายาวๆ ของเขาก้าวเพียงแค่ก้าวเดียว
เหมือนเล่นเกมวิ่งไล่จับหนูไม่มีผิด --

"เฮ้ นั่นเธอจะไปไหน! เทียวด้วยกันก่อนค่อยไปสิ"

"ทำ...ทำไม!"

"ฉันมีเพื่อนมาด้วย อยู่ด้านโน้นนะ --"

ฉันกวาดสายตาไปตามนิ้วของซองเฮียวอินก็เห็นยอนฮยอกที่กำลัง
ทำหน้านิ้วควมวดอยู่ ดูจากสีหน้านั้นแล้วก็คล้ายกับว่าเขาได้เห็นท่าเต้น
อันพิสดารอัศจรรย์พันลึกของฉันที่ฟลอร์แล้ว TOT

"เฮ้!~ นายรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าเป็นฉัน! แล้วทำไมไม่บอกกันบ้าง!

TTOT"

"ก็อยากแกล้งเล่นนิดหน่อย"

บ้าชิบ! วันนี้รู้สึกว่ามีเจ้าเล่ห์ผิดกว่าทุกวันแฮะ! --^^

"นี่ ไปกันเถอะ"

"ปะ...ไปไหน!"

"ใต้ฉัน -- เร็วสิ!"

ซองเฮียวอินจับข้อมือฉันลากไปยังใต้ของเขาลงบั้งคับให้นั่ง
ลง --;

"ไอ้ะไอ ของชุยอง! เธอเดินเก่งนี่นา"

ยอนฮยอก...วันนี้มันวันอะไรเนี่ย ฉันแทบอยากเอาหน้ามุดดิน! --^^

"อะ...ขอใจ --"

"คิกๆ พอเถอะ เฮียวอิน! คุณายออกมาดั้นอีกซักตั้งเป็นไร!"

แว๊ก! ให้เป็นเป้าสายตาก็แล้วหรือ! --

"ไม่ละ -- ไม่ดี...ดีมهلكันดีกว่า"

-O- เฮ้อ...เกือบเกิดเรื่องใหญ่ซะแล้วสิ ขณะที่ฉันค่อยๆ ผ่อนลมหายใจ รู่ๆ ยอนฮยอกก็จ้องของเฮียวอินด้วยสายตาดูใจ

"แหะๆ นั่นสินะ...ดีจัง~ ฉันนะ...ถ้าฉันมีแฟนล่ะก็!"

"ฮยอก นายก็มีแฟนแล้วนี่นา!"

"--+"

อืม ดูท่าฉันคงดีที่มากเกินไปหน่อยอะนะ โทษที --

"ก็พออย่าบ้านั้นปิ้งไฉ่หนุ่มคนอื่น เธอก็ย้ายโรงเรียนตามไปเลยนะสิ! พอใจรึยัง!"

นี่คือเรื่องของความรักที่จบลงแบบเศร้าๆ ของเขา ยอนฮยอกเอ่ยออกมาด้วยคำพูดอันแผ่ร่อน น้ำเสียงก็ขุ่นและไม่พอใจกลางซักสีหน้า --;

"หาผู้หญิงคนใหม่ก็ได้ี่นี่นา"

"หุบปากไปเลย!"

โอเค ซึ่ง โทษทีที่มันเป็นดีซึ้งเรื่องของนาย -- แต่แหม~ อะนะ...ฉันก็คงเกลียดนายไม่ลงอยู่ดี ก็เพราะว่านายน่ารักมากนะสิ --, โสๆๆ ฮึบ ฮึบ~

"ของชูยของ น้ำลายเธอไหลแล้ว เช็ดหน่อยสิ"

"อึย..."

ของเฮียวอินคงสมเพศฉันกระมัง ถึงได้ -- <-- ทำหน้าแบบนี้ใส่ฉัน

"ฮะๆๆ! --;"

ส่วนฉันเองก็อับอายเหลือประมาณ ก็เลยแกล้งหยิบแก้วเหล้าขึ้นมาดื่มอึกๆ! มะ...มันไหลลงคอแล้ว! TOTT

"เฮือก~ ขมชะมัดยาด >< ไม่อร่อยเลย ให้ตายสิ!!!

"...--..."

"แค่ว่า! ดีมเบียร์กันเถอะ!"

ตอนที่ ๒

ฉันวางแก้วเหล้าที่ถืออยู่ลงกลางหยิบเบียร์ขึ้นมาดื่มแทน อึกๆ นี่สิ!
ใช่เลย...ต้องรสชาติแบบนี้! กรีด! >O<

"เฮ้ นี่เธอ เดี่ยวก็เมาหรือ"

ของเสียอื่นที่ซาชินกับการเห็นฉันในสภาพเมามายส่งสายตาราวกับ
พูดได้ของเขาออกมา คล้ายกับว่าเขาจะเป็นห่วงเป็นใยในตัวฉันนะ เพราะ
พอฉันเมาที่ไรก็ทำตัวเป็นยัยเอ๋อทุกทีสิน่า -- แต่คิดเหอว่าฉัน...หญิงเหล็ก
ของซูของคนนี้จะเลิกรา! หุๆ...ฉันยังคงทำเป็นไม่สนใจคำพูดของเขาและ
ตั้งหน้าตั้งตากรอกเบียร์เข้าปากเหมือนเดิม

"กรีด~! ของเสียอื่น!!"

ฮึๆๆๆๆ...โ๊ะโ๊ะ มีของเสียอื่นตั้งสามคนแล้วแฮะ! คิกๆๆๆ! ดูสิ!
ทุกคนโยกเยกไปหมดแล้ว!

"เมาแล้ว --"

"เปล่า! เปล่าน่า! ฉันไม่ได้เมา!! ฮะๆๆๆๆๆ"

"เฮ้อ ของซูของ...ผู้หญิงอย่างเธอเนียน่า...จริงๆ เลยให้ตายสิ"

ของเสียอื่นยิ้มพลางหรีตตัวเองเล็กน้อย วินาทีนั้นเองที่หัวใจของ
เขาเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ --;

"ยอนฮยอก! ลุกขึ้นเถอะ!"

"เอ๋ อ้อ เสียอื่น วันนี้ฉันโคตรเศร้าเลยอะ...ปล่อยฉันอยู่คนเดียว
ได้ไหม TAT"

"...ก็ได้ พักให้มากๆ แล้วตามมาก็แล้วกัน --+"

ของเสียอื่นเหลือบมองยอนฮยอกที่เอาแต่ดื่มเหล้าราวกับน้ำ
ก่อนจะคว้าแขนฉันให้ลุกขึ้นจากที่นั่ง

ส่ายๆ -O- หุๆ...อารีดัง...อารีดัง...อารีราย...กูโว~? รู้สึกว่าจะจบ
ลงได้ด้วยดีแฮะ! อารีดัง...อารีราย...กูโว~ >O< ฮะๆๆๆๆ...

"-- นี่ น่าเกลียดชะมัด"

ของเสียอื่นมองฉันที่เดินเต็นระบำโยกเยกไปมาด้วยสายตาแอบกั๊ด
เล็กๆ --

"อะไร! นี่นายว่าฉันเหอ! ฮิ แล้วยังมาหาว่าฉันอยากตายอีก...--"

"เฮ้อ...ของซุ่ยของ...ผู้หญิงอย่างเธอเนี่ยมันจริงๆ เลย..."

ของเฮียวอินยิ้มน้อยๆ พลังเขมมะ هنگไปก็ -- พร้อมกับเอื้อมมือมาคว่ำร่างของฉันไปแบกขึ้นหลัง

"เฮ้! เนี่ยมันอะไรกัน! ปล่อยฉันลงไปเดี๋ยวนี้ละ! -O-"

"นี่ ถ้าเธอขึ้นทำแบบนี้แล้วไม่ได้กลับบ้านละก็ ถือเป็นความผิดของเธอเองจริงๆ นะ"

"คิกๆๆๆ...-.-"

สะๆๆๆๆๆ ฉัน...นี่ฉันเมาไปแล้วจริงๆ เหรอ ทำไม่ถึงได้หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนี้ละ~ อ่า เปลือกตาค่อยๆ ปิดลงทีละนิด นี่ฉันจะหลับไปเฉยๆ เลยดีไหม วินาทีที่เปลือกตาค่อยๆ หรีล่งช้าๆ หน้าของฉันก็ซุกลงบนหลังของของเฮียวอิน ตกอยู่ในสภพขี้หลังเขาอยู่อย่างนั้น... เสียงแผ่วเบาที่ล่องลอย...

"รักนะ...ของซุ่ยของ"

42

คำที่ยังคงติดหูไม่จางหาย รักนะ...ของซุ่ยของ โสๆๆ +_+ อยู่กับฝันไปแฉะ ไมล์ หรือว่าเป็นเพียงแค่ฝันไปจริงๆ ของเฮียวอินคงไม่มีวันพูดอะไรแปลกๆ แบบนั้นหรอก -- แวก! ฝันไปเองแน่ๆ เลยเฮียว...

"เฮ้ ของซุ่ยของ~ ไปโรงเรียนได้แล้ว~"

"=_="

สงสัยว่างานอดิเรกของพี่คือการปลุกฉันในตอนเช้ากระมัง เมื่อไม่นานมานี้ ฉันเพิ่งรู้ว่าพี่ได้รับเงินจากแม่เดือนละหมื่นวอนเป็นค่าจ้างให้ปลุกฉันทุกเช้า บ้าชะมัด...เป็นฉันฉันคงไม่ทำหรอก งานน่าเบื่อกับเงินแค่หมื่นวอน เข็งจิต ึ่งเงาชะมัด --;

"ฮ้าวว"

วันนี้จะไปโรงเรียนเหมือนปกติดีไหมน้า แต่เอ...ถ้าครูหาว่าฉันโดดเรียนเมื่อวานนี้ละจะทำไง...หล่อนยังเป็นคนที่ไม่ใช่ย่อยอยู่เหมือนกัน --

ตอนที่ ๒

"ไปโรงเรียนนะคะ"

โอ๊ยยย ดูท่าเมื่อวานคงจะตีมากไปหน่อย ยังปวดหัวไม่หายเลยแฮะ
แล้วเมื่อวานนี้ของเฮียวอินก็คงแบกฉันไปส่งถึงที่บ้านด้วยละมั้ง --;

ครืดดด

"ฮ้าว~"

"อ้อ ชูยง!"

ยัยเพื่อนบ้า...--

"ลืเชีวอน...เมื่อคืนหายหัวไปไหนยะ!"

"เปล่าน้า~ ก็แค่มีชายหนุ่มรูปหล่อมาชวนไปอะ"

"แล้วไง"

"-- ก็แค่ไปเที่ยวด้วยกัน"

"นั่นสินะ นั่นสิ ไซเลย! ยัยเพื่อนเลว!!! หนีไปเที่ยวกับผู้ชายรูปหล่อ
คนเดียววสนุกใหม่ละ!"

ความโกรธพุ่งจืด...ฉันถึงกับจับหัวชีวอนเขย่าไปมา แหม~ หนอยแน่ะ
...บังอาจปลอยฉันไว้แล้วหนีไปเที่ยวคนเดียวได้ไง! --^

"ยัยบ้า! ทำไมทำอย่างนี้"

"-O...เฮ้อ"

ค่อยยังชั่ว...อารมณ์ที่พุ่งจืดเมื่อจะเริ่มสลายไปบ้างแล้ว -- (ท่าที่ท่ากับ
ยัยชีวอนเมื่อกี้ก็เป็นการคลายเครียดดีแฮะ)

"ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละยะ...ยัยชีวอน ^_^"

"-- ประสาท ยัยสมองเสื่อม (พิมพ์ๆ)"

คู่อี้...เชิญป่นตามสบาย! -.-

ขณะนี้เป็นเวลาแปดนาฬิกาสามสิบนาที ปานนี้แล้ว...แม้กระทั่งเงา
หัวของของเฮียวอินก็ยังไม่ยกไหล่มาแฮะ...

จะสนใจทำไมเล่า --

ครืดดด

พอถึงเวลาแป๊ะ ครูที่สอนก็เข้ามาปั๊บ ยังกับตั้งนาฬิกาเอาไว้ก็ไม่ปาน

ให้ตายสิ --

"ของเฮียวอิน ของชวยอง อยู่ที่ไหน"

"คะ...คะ"

พอเข้ามาไม่ทันไร ครูก็เรียกหาของเฮียวอินกับฉัน ฉันรีบตอบครู
ด้วยน้ำเสียงงุนงง --;

"ของเฮียวอินล่ะ"

"ไม่รู้สิคะ"

"เมื่อวานนี้ไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือ!"

"...เปล่าค่ะ"

อยู่ด้วยกันก็จริงนะ แต่เมื่อวานนี้ไม่ได้ตั้งใจจะโดดด้วยกันสัก

หน่อย --

"ลิซิวอน! เธอก็เหมือนกัน ยืนขึ้น!"

"--"

พอครูตะคอกเสียงดังปั๊บ ยัยชิวอนก็รีบเดินขึ้นจากเก้าอี้ทันที

"เฮ้อ ทั้งคู่เนี่ยน้ำ! เอาแต่~ เล่นเท่านั้น! จ๊ๆ แต่อย่างอื่นนี่...จริงๆ

เลย..."

--...ครูก็เหมือนกันแหละน่า...ยัยครูหลงตัวเอง! หลังจากที่ครูได้ส่ง
เสียงดังปั๊บ ฉันกับชิวอนก็ได้แต่ออกไปยังทางเดินพร้อมกับยื่นมือออกไป
ขณะที่มือกำลังด้านชาอยู่นั่นเอง ฉันก็ได้ยินเสียงเดินมาจากทางล็อบบี้

--+

"อ้าว เธอทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ"

"ของเฮียวอิน -- นายก็รีบๆ เข้าไปสิ!"

ครูจะเอาเรื่องแค่ว่าเราไม่ได้ห rokok...ด้วยความคิดอันบรรเจิดอย่างนี้
ทำให้ฉันถึงกับเอาเท้าเหยียบหมอนั้นเข้าไปทางประตูหลังห้อง แต่ที่ว่า...

"นั่นกำลังถูกทำโทษอยู่ละสิ -- อิม นั้นฉันไม่เข้าไปดีกว่า"

ให้ตายสิ พระเจ้า ทำไม่ถึงได้เป็นคนที่น่าหมั่นไส้มากมายขนาดนี้

นะ --

"รีบๆ เข้าไปสิ! -- นายจะได้ยื่นให้ตาย~ ไปข้างเหมือนกัน!"

ตอนที่ ๒

"-- ยัยน้ำ"

ของเฮียวอินหัวเราะอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่พลางค่อยๆ เดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง พอเขาเข้าไปปุ๊บ ประตูที่กั้นระหว่างครูและของเฮียวอินก็เปิดออก แล้วบทสนทนาแรกของทั้งคู่ก็ช่างน่าแค้นเสียจริงๆ --

"อู๋ตาย! ของเฮียวอิน!!!" (เสียงครูประจำชั้นที่ละล้าละลักเปลี่ยนเสียงตะโกนออกมา --)

"เอ่อ ขอโทษครับ เมื่อบ้านที่บ้านมีเรื่องยุ่งๆ นิดหน่อยนะครับ...คือว่าคุณปู่เสีย ผมขอโทษครับ"

"มะ...ไม่เป็นไรเลยจ้ะ แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ! กลับไปนั่งที่เดิมของเธอได้จ้ะ!"

มันน่าหนัก ให้มันรู้กันไปสิเน่า เป็นอย่างนี้ทุกที!!! ช้าใจนัก! ทำไมต้องเป็นเราเท่านั้นที่ได้รับโทษ! แล้วช่วยครูบ่่าดันปล่อยให้อั้วผู้ชายอย่างหมอนั้นลอยนวลอยู่ได้! TOTT+

"ครูครับ แล้วพวกที่อยู่ข้างนอกนั่นล่ะครับ"

"เมื่อบ้านเด็กพวกนั้นหนีโรงเรียนไปเที่ยวมาอะสิ!"

น่าฆ่า! คนอย่างหล่อนจะรู้อะไรอะ! (ออกจะตรงเผงขนาดนี้นี่นะ --;)

"คุณครูรู้ได้ไงครับว่าพวกเธอไปเที่ยวหรือไม่ได้ไปเที่ยว"

"อะไร"

"ไหนๆ ก็ลองฟังคำแก้ตัวของพวกเธอดูหน่อยสิครับ"

"เฮอะ...--^...แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวหรอกนะ! ของชวยอง ลีชีวอน เข้ามาได้!!!"

ครูตะโกนเสียงดังทะลุมายังทางเดินด้านนอก ที่ของเฮียวอินพูดเมื่อคืน เขาพูดเพื่อช่วยฉันทันทีหรือ! ไร้ตายสิ ฉันทันได้เข้าไปดูหน้านายอีกครั้ง! บ้าจริง! TOTT

ฉันทันกับลีชีวอนซาบซึ่งจนน้ำตาไหลพลางรีบเดินเข้าไปในห้องเรียนและนั่งที่ประจำของตัวเอง --;

ตุ๊บ

พอนั่งที่นั่นปั๊บก็มีกระดาษโน้ตโยนมายังโต๊ะของฉันทันที่ มันเป็น

กระดาษที่ถูกโยนจากด้านหน้ามายังด้านหลัง สงสัยคงถูกส่งมาจากของ
เฮียวอินแน่ๆ --; คนอย่างเขาก็มีด้านนี้เหมือนกันเหอเนี่ย ขณะที่ฉัน
คลี่กระดาษออกดูด้วยหัวใจเต้นตึกตักนั่นเอง ตัวหนังสือที่สวยงามและ
เขียนบรรจงยิ่งกว่าตัวฉันเองก็พุ่งปรี๊ดเข้าสู่สายตา

<จึ๊ๆ เธอนี่ไม่สามารถหาข้อแก้ตัวให้ตัวเองได้เลยหรือไง ยัยใจ>

ความรู้สึที่ซาบซึ้งเมื่อกี้นี้หายวับไปกับตา...อยากฆ่านายให้ตาย
จริงๆ ของเฮียวอิน --^

ชั่วโมงต่อไปคือชั่วโมงเรียนพละ มันเป็นกิจกรรมที่ฉันเกลียดมาก
ที่สุด แต่ว่า...มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นแหละที่จะยกเว้นไว้สักข้อ...หุๆ...ก็
การแดนซ์ที่โน้ทคลับไงละ --;

"เฮ้อ เห็นว่าวันนี้จะเล่นคอตจ๊อบอลกัน! ส่วนพวกผู้ชายก็บาสก็เทบอ!"

บาสก็เทบอ...-- บอกตามตรงว่าฉันเองก็เป็นพวกบ้าผู้ชายที่เล่น
บาสเก่งซะด้วยสิ~ ^_^ (แล้วมันเกี่ยวกันตรงไหนเนี่ย)

ฉันรีบเปลี่ยนเป็นชุดพละก่อนที่จะเดินไปยังโรงยิม ให้ตายสิ...ร้อน
มากเลยแฮะ ดูพระอาทิตย์นั่นสิ...พระอาทิตย์กำลังมองฉันพลางส่งยิ้มเยาะ
มาให้อีกนะ --^

"เฮ้อ...เรียนอยู่ในห้องยังดีกว่าเสียอีก"

แต่พวกผู้หญิงกลับแห่กันไปกรี๊ดกร๊าดของเฮียวอิน ผิดกับที่ฉันนึก
เอาไว้เลยแฮะ ยัยพวกสลิ่งไม่เต็มบาท...หมอนั่นก็แค่มีหน้าตาที่ดูเซ็กซี่
หน่อยๆ...ไม่เห็นมีกล้ามเนื้อตรงไหน มีแต่กระดูก...คนอย่างนั้นมียิตตรงไหนกัน
...-- (จริงๆ แล้วใบหน้าที่กำลังว่าอยู่นี้ก็เป็นสไตล์ที่ฉันชอบเลยละ --;)

"นั่น...มันทำอะไรกันอยู่ล่ะ หนวกหู! หุบปากหน่อย!"

เสียงของครูพละชายจากจังหวัดคยองกีที่กำลังถือไม้เรียวเดินเข้ามา
แต่บรรดาสาวๆ ไม่สนใจเสียงตะโกนของครูเลยสักนิด --

"เฮ้อ ตรงไหนนะทีมเอ ส่วนตรงนี้ก็ทีมบี! ต่อจากนี้ก็จัดการกันเอา
เอง!"

พอครูจัดกลุ่มให้พวกเราเสร็จ ครูก็หันหลังจากไปยังกลุ่มของพวกเขา

ตอนที่ ๒

ผู้ชาย =_ = เอาเข้าไป ช่างเป็นครูที่ไม่มีความรับผิดชอบเอาเสียเลย ให้ตายสิ

ผู้หญิงพวกนั้นถือลูกบอลพร้อมกับหันซ้ายแลขวามองดูรอบๆ ก่อนที่จะหันมาจ้องหน้าฉันพลางผงกหัวส่งซิกให้กับอีกคน...จะ...จะทำอะไรกัน

ในที่สุด -- การแข่งขันก็เริ่ม ฝ่ายตรงข้ามคว้าลูกไปได้ก่อน ส่วนฉันก็เอาแต่วิ่งหนีลูกเดียว เพิ่งจะรู้ได้ยวนี้เองว่าสายตาของพวกหล่อนที่ส่งให้กันมีความหมายว่าอะไร พวกหล่อนกำลังหาทางแก้งัดฉันนี่เอง! แต่ว้าว! ด้วยสัดส่วนของร่างที่พลิ้วไหวไม่ผิดกับวันที่เดินอยู่ในไนท์คลับ! นึกไว้ว่าจะได้แถมคนอย่างฉัน...!

"ชิ เลิกเล่นบ้าง ชะที! ยัยบ้า"

ไม่ว่าชีวิตจะตะโกนจนคอแหบคอแห้งอย่างไร พวกหล่อนเหล่านั้นก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดชะงักสักนิด --;

ดูท่าหนักก็ฟ้าทิมเราคงจะมีเพียงแค่สองเราเท่านั้นละมั้งเนี่ย สัญชาตญาณการเอาตัวรอดทำให้ฉันต้องวิ่งหนีไปหนีมาไม่หยุด ทันใดนั้นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งจากทีมตรงข้ามกรีดเสียงใส่ฉัน --

"นี่!! ของชชชของ!!! >_<"

"อะ...เฮ้ =_ ="

"ฉันเหม็นขี้หน้าเธอตั้งแต่แรกเจอแล้ว!!!"

หล่อนว่าไงนะ ฉันเองก็ไม่ชอบหล่อนตั้งแต่แรกเหมือนกันล่ะยะ ไม่ถูกใจเลยสักนิด -- (เอาใจใส่เพื่อนร่วมชั้นหน่อยสิ!)

"เฮ้อ รับ!"

"อึบ!"

ใครจะบ้ารับลูกบอลที่ถูกโยนมาอย่างบ้าระห่ำแบบนั้นกัน! ฉันหนีไปยังผู้หญิงอีกคนที่อยู่ทีมเดียวกันกับฉัน เพื่อที่จะไม่ยอมให้ลูกโดนตัวได้ แต่เหตุการณ์นี้ช่างเห็นจินตนาการยิ่งนัก ก็เรื่องที่ว่าคนอยู่ทีมเดียวกับฉันแท้ๆ ก็ยังไม่ชอบฉันนะสิ

"ฉันก็ไม่ชอบหน้าเธออะ!!!" (เสียงของเด็กทีมเดียวกับฉัน --)